

מ ז ה צ ד

את סף המחנה, אבל קרובים זוכרים, ולא דוקא בשעת חגיגת-יובל, ומי יודע אם לא טעיתי בתשובתי השלילית לשאלה אם גם רביוניסטים נמצאים בארץ. אם לא, אך טוב לי ולך שלא דאינום בכך. אלא מאי? — תוך כדי הרחוק זה נסתי תלכה מחשבתי מזכרונות 20 שנים ועברה לזכרונות שלפני שלושה ימים ולפני שלושים שנים.

אשריכם שאינכם רואים את "הירדן" בהזותו קצף על גדותיו, אבל עתים יש בו זעקת עוית של הומור יוצאת כנל-יון לשבועות נתפרסם — ביחד עם פלי-טונג, הליצני של עזמות — "מכתב גלוי למנהיגי ההסתדרות", הפותח בחיטאי ברציני, שלפני 30 שנה דיבר יידיש ובקלוב פוע"צ לא נמצא הנל ציוני, ובחטאי ה' דוד גרין (הוא בן גרין), שהטיל בש' 1908 אימים באוואנגליון המארכסיסטי שלו וארגן שביתות ביקב ובכתי-החרושת; "מכתב גלוי" ארוך-ארוך של התנפלות על ישרי הפועלים ועל הקרנות הציוניות, על פועלי-ציון שמאל (שאינם תולים תמור נת הרצל "משום שהיה אוגנראי!") ועל ראשי הציונות הכללית, "על ד' ועל משיחו ועל ננתקה", מכתב המערבב כל מיני ענינים ציוניים וכלליים, שרק בכוח האלחיסמיה אולי אפשר היה לצורפם ולצרפם. קשה, קשה להעלות איזה דבר ברור מתוך בלבול-מלים זה וקשה הקריאה במכתב זה לקוי הלשון והסגנון והקשר ההגיוני. ולא טרחתי טרחה מרובה זו אלא לכבוד שמה של בעלת הזכרונות מלפני 30 שנים. שמה של נאצי-נית זו, בלה פבזנר, מזכירני את שמה של מיודעתנו החברה בלה פבזנר, שלפני 30 שנים היתה תעמלנית חרוצה וסנאית של אותה מפלגת פוע"צ המנואצת, ואת שמה של נב' ב' פבזנר שבשנים האחרונות היתה תעמלנית נוסעת של הקרנות הציוניות המנואצות, — כלומר: אחת מאלו הנפשות הטובלות טבולתן הניאופיטית במימי "הירדן".

אם ענין לשמו אין באן — ענין היסטורי יש גם בכך, אחרי ככלות הצחוק.

סמוך לשתיים אחר הצות. בוא ונלך, אוירו של רחוב בליזה עשוי להפיג מקצת. מישהו מאחורינו אומר לחברו בטון מיושב ומתון אך פסקני: בס"ה היה זה "זיפת" הגון. נזכרתי בהרגשתי עם עקיצת עקרב ראשונה. הרי שולחן-הפנים באותה ה"ת ארוכה וערוכה מפואר היה בדיוק נאותיהם של ראשי ההסתדרות וגם הציונות. כולי האי — ו"זיפת"? אלא שכך דרכם של תלמידי-מידים לפסוק הלכה שלא בפני רבו-תיהם.

אפשר שמוטב היה אילו במקומם של נאוטי השפע מאצל שולחן-הראש היה עם אחד ממטון של שולחנות-הזרוע והיה מורה באצבע: היום הזה והמקום הזה הראינו לדעת את פירותיה של אותה ועידת צעירי-ציון הפטרוגראדית לפני 20 שנה. הנה חבר ההנהלה הציונית והנה מנהלי מוסדותינו הכספיים, הנה ה' מזכירות ההסתדרות והנה מנהלי קופת חולים וארכיון העבודה, הנה מנהלי ועדת-הבקורת המרכזית והנה פעילי עיריית תל אביב והמרכז החקל-אי. אבל אם לא עם אחד כזה ולא נתן לנו מועט המחזיק את המרובה — הרי מסתפק אני בהיפוכו של דבר, ביחוד כשהוא לא בא ממטון של שולחנות אל מלמעלה-ראש.

ולא מסתפק בלבד; שיחת חולין של ת"ה תורה היא זכרונותיו של מיסר תנועת הפוע"צ וצ"צ על קנאתו בפוע"צ, שיכולים לרבר הרבה בקינגר-סים, ועל התענינותו הרבה בהם עד כדי שמיעת שיחות-נמסין שבין מנהיגיהם — סיפור כזה הטיבת-היסטוריה הוא, המשתלבת יפה בספורו של מיסר פוע"צ על מרדתו בענינים חשובים והעדר התענינותו במעשי הנוער צ"צ בוועידת פטרוגראד שלהם.

אבל דבורים לחור ומעשה לחור. זה מעשה — נאה וראוי, שכר כינום — כינום כ-120 איש פעילים יחד בכ"ו וזן כללי אחד במשך שתי עשרות שנים — לאו מילתא זוטרתא. כולם אנשי שרה, עוררים במערכות שונות, פועלי-ליות וצבוריות-כלליות בעיר; ואחר יחיד נמצא גם פועל-פשוט, עורך במע"ד ממש; ופה ושם גם אנשים שעברו